

СХВАЛЬНІ ВІДГУКИ ПРО «ТЕМНЕ СХОДЖЕННЯ»

«Динамічне нове фентезі. Я просто не могла його відкласти». — В.Е. Шваб, авторка бестселера *New York Times* «Незриме життя Адді Лярю»

«Історія, зображена у приголомшливо геніальних деталях. Ви не зможете відірватися». — Хлої Гон, авторка бестселера *New York Times These Violent Delights*

«Вищадливо й атмосферно. Чудово заплутана пригодницька історія з Обраним, який постійно тримає в напруженні». — Рейнбоу Ровелл, авторка трилогії-бестселера про Саймона Сноу

«Прекрасно, класично й розкішно похмуро». — Джей Крістофф, автор бестселера *New York Times Empire of the Vampire*

«Багато динаміки та безліч сюжетних поворотів створюють адреналіновий ритм». — *Publishers Weekly*

«Класика. Пакат пише атмосферно, створюючи безліч складних персонажів, що інтригують». — *Kirkus Reviews*

«Напружене, захопливе фентезі, на сто відсотків варте гайпу довкола себе». — *PopSugar*

«Пакат майстерно створює персонажів, і ви вмиль закохаетесь». — *Tor.com*

«Розкішно, похмуро й небезпечно. Підліткове фентезі, яке приголомшливо починається й рідко знижує напруження». — *Books + Publishing*

«Затягуватиме читачів до останньої сторінки. Персонажі то знаджують, то встромляють вам ножа в серце». — *The Nerd Daily*

*Присвячую Джонні-Боеві
Ти прийшов неждано та змінив моє життя
Я сумуватиму за тобою*

ДІЙОВІ ОСОБИ

У Лондоні

ПЕРЕРОДЖЕНІ

Вілл Кемпен

Перероджений Темний Король.

Джеймс Сент-Клер

Джеймс виріс із думкою про те, що він Хранитель. Одначе коли йому було одинадцять років, відкрилася його справжня сутність: він найсмертоносніший воєначальник Темного Короля, Ангаріон, що переродився. Джеймс утік із Чертога Хранителів, щоб служити Сінклерові, який бажав повернути до життя Темного Короля. У нього Джеймс дізнався, що Ангаріон був воїном Світла, якого Темний Король поневолив за допомогою магічного Нашийника. Коли Вілл убив Саймона й повернув Джеймсові Нашийник, Джеймс присягнувся йти за Віллом.

НАШАДКИ

Кров Левів

Вайолет Баллард

Вайолет, доньку Джона Балларда та його індійської коханки, привіз до Лондона батько. Утікши від Сінклера разом із Віллом, Вайолет дізналася, що в її жилах тече кров Левів і що батько виростив її, щоб її єдинокровний брат Том скоїв ритуальне вбивство й таким чином набув «істинної сили», вбивши іншого Лева. Вайолет присягнулася не служити Темному Королю, як її пращури-Леви.

Том Баллард

Старший єдинокровний брат Вайолет, а також її наставник і захисник у дитинстві. Том служить Сінклерові та прийняв тавро з літерою «С», щоб довести свою відданість. Перебуває в близьких стосунках з іншим представником псевдодвору Сінклера — Девоном, останнім однорогом.

Джон Баллард

Джон Баллард, батько Вайолет і Тома, працює на Сінклера.

Кров Хранителів

Кіпріан

Кіпріан вів безбідне життя послушника й за кілька тижнів мав пройти випробування, щоб стати Хранителем, але його брат Маркус у тіньовій подобі напав на Чертог і перебив його мешканців. Зараз Кіпріан — останній із Хранителів, проте так і не випив із Чаші.

Маркус

Кіпріанів брат Маркус, виконуючи завдання разом зі своїм споборником Джагісом, потрапив у полон до Сінклера. Маркуса

тримали живим у клітці, доки його не здолала власна тінь, і Сінклер нацькував його на Чертог Хранителів.

Джастіс

Джастіс, найвидатніший борець та захисник Хранителів, урятував Вайолет і Вілла із Саймонового корабля «Шалагар» і привів їх обох до Чертога. Коли споборник Джастіса Маркус став тінню й напав на Чертог, Джастіс загинув у бою з ним.

Юфімія, Старша Хранителька

Старша Хранителька намагалася навчати Вілла, щоб він став послідовником світла, однак загинула до завершення навчання. Здолала Маркуса, коли той напав на Чертог, а відтак попрохала Кіпріана вбити її, доки її тінь не встигла взяти гору.

Яннік, Верховний підручний

Батько Джеймса, а також прийомний батько Кіпріана й Маркуса. Був очільником підручних, небойового крила Хранителів, і тому людиною вельми обізнаною й водночас вимогливою. Янніка вбив Маркус під час побоїща в Чертогу.

Грейс

Грейс — одна з усього двох людей, які пережили напад Маркуса. Як підручна Старшої Хранительки, володіє унікальними знаннями та уявленнями про таємниці Чертога.

Сара

Сара — друга з тих, хто пережив напад Маркуса. Підручна, що була зобов'язана доглядати рослини в Чертогу.

Кров Дами

Кетрін Кент

Кетрін, яку рідні змушували зробити вигідну партію, була заручена із Саймоном Кріном, сином графа Сінклера. Довідавшись, що Саймон убиває жінок, утекла до Чертога Хранителів

разом зі своєю сестрою Елізабет. Кетрін загинула в Бовгіллі, дізнавшись, що Вілл — Темний Король, і оголивши Екталіон, щоб кинути йому виклик.

Елізабет Кент

Десятирічна Елізабет, яку до Чертога Хранителів привела її сестра Кетрін, дізналася, що в її жилах тече кров Дами, торкнувшись Древокаменя під час нападу Тіньового Короля на Чертог.

Елеанор Кемпен

Мати Кетрін і Елізабет, яка віддала їх, щоб сховати від Сінклера. Виростила Вілла як свого сина, знаючи, що він Темний Король, але перед смертю спробувала вбити його.

Кров Темного Короля

Едмунд Крін, граф Сінклер

Один із найбагатших людей Англії, власник торгівельної імперії, що охоплює весь світ. Сінклер очолює «псевдодвір» нащадків із силами зі старого світу.

Саймон Крін, лорд Креншоу

Саймон, син і спадкоємець графа Сінклера, планував воскресити Темного Короля, вбивши всіх нащадків Дами, зокрема й матір Вілла. Убитий Віллом у Бовгіллі.

Філіп Крін, лорд Креншоу

Філіп, другий син графа Сінклера, успадкував титул лорда Креншоу після смерті Саймона.

У старому світі

Сарсеан, Темний Король

Сарсеан, Темний Король і провідник армій тіней, присягнувся повернутись у світ після смерті й наказав убити своїх послідовників, щоб вони переродилися разом із ним.

Ангаріон, Зрадник

Ангаріон, найвидатніший боєць Світла, змінив хід війни, перейшовши на бік Темного Короля. Був відомий як Зрадник, але його зачарував магічний нашійник.

Дама

Легенди стверджують, що вона кохала Темного Короля, а відтак убила його. Коли Темний Король загинув і присягнувся повернутися, народила дитину, щоб її рід вижив і боровся з ним після переродження.

Девон

Останній одноріг. Коли люди майже винищили однорогів полюванням, Девона схопили, і йому відрізали хвіст і ріг. Щоб вижити, Девон перетворився на хлопця. Зараз, тисячі років по тому, він належить до псевдодвору Сінклера.

Вісандер

Захисник старого світу.

ПРОЛОГ

Вісандер прокинувся, задихаючись. Йому зсудомило груди. Повітря не було. Він закашлявся та спробував вдихнути через силу. Де він?

Його очі розплющилися. Він виявився сліпим і нічого не бачив. Байдуже, розплющені в нього були очі чи заплющені. Запанікувавши, він підняв руки та спробував підвестись, але врізався в дерево за п'ядь від свого обличчя. Він не міг сісти. Не міг дихати. Його ніс переповнив холодний, важкий запах землі.

Він мимоволі пошукав навпомацки свій меч, Екталіон, але не міг його знайти. «Екталіон. Де Екталіон?» Його задубілі, зсудомлені пальці зусібіч намацували дерево. Неглибоке дихання стало ще поверховішим. Він потрапив у маленьку дерев'яну скриню. Гріб.

Труну.

Ця думка викликала холодний страх.

— Випустіть мене!

Скриня поглинула ці слова, наче проковтнула. Блиснула звихнута, страшна думка: це не просто труна. Це — могила. Його поховано, звуки, які він видає, душить земля над ним і довкола нього.

— *Випустіть мене!*

Паніка досягла вершини. Оце воно? Його пробудження? У порожнині без світла та звуку, поки вгорі ніхто не знає, що він живий? Він спробував пригадати миті, що передували цьому, розрізнені клаптики: ось він їде на своєму вірному скакуні Індевієлі; ось на нього дивляться холодні блакитні очі королеви, поки він виголошує свою обітницю; ось спалахує гострий біль, коли вона мечем прохромлює йому груди. «Ти повернешся, Вісандере».

Вона справді так із ним учинила? Цього ж бути не може, авжеж? Не міг же він повернутися в могилі, прокинувшись глибоко під землею?

Думай. Якщо його поховано, то над ним деревина, а далі — земля. Треба розламати деревину, а потім — копати. І робити це слід зараз, поки ще є повітря й сили. Він не знав, скільки в нього ще повітря.

Ударив ногою по даху своєї в'язниці й відчув у стопі різкий біль. Удруге хвицнувся вже в паніці. Пролунав різкий тріск — виходить, розколов дерево. Він чув, як важко дихає, втягує в себе залишки розрідженого повітря.

Трісь! І знову. *Трісь!* Усередину ввірвалася земля, наче вода пробилася в течу. На мить він зрадив успіху. А тоді теча перетворилася на руйнацію, на обвал: холодна земля посипалася всередину, наповнюючи труну. У Вісандері вибухнув відчайдушний панічний жах; від думки, що він задихнеться, руки враз потягнулися до голови. Він закашлявся: його душили часточки густого пилу. Коли пил улігся, простору в труні для Вісандера залишилося вдвічі менше.

Він лежав у маленькій неосвітленій прогаліні, що йому залишилася. Його серце стукало важко, болісно. Він згадав мить, коли став на коліна і присягнувся. «Я буду твоїм Поворотцем». Він став на коліна, і королева торкнулася його голови. «Ти повернешся, Вісандере. Але спершу ти маєш померти». Невже все пішло не так? Невже його було поховано через помилку, бо ті, хто його оточували, вважали, що він дійсно мертвий? Чи його

відшукав Темний Король? І поховав, щоб покарати, знаючи, що він вернеться, та прокинеться в пастці?

Він уявив, як його задушливий панічний жах потішить Темного Короля. Його звихнутий розум радітиме від думки про те, що Вісандера поховано живцем, його жаху ніхто не бачитиме, його крики залишаться непочутими. У Вісандері спалахнула іскра ненависті, що осяяла темряву. Бажання убити Темного Короля, сильніше за бажання жити, підганяло його. Він мусив вибратися.

Він сягнув униз, до свого вбрання й шарпнув щось схоже на шовк. Обв'язав собі лице цим шовком, щоб захистити рота й ніздрі від землі, яка його засипатиме. Тоді вдихнув, зібрав стільки повітря, скільки міг, і цього разу щосили вдарив по розколотій деревині над собою.

Земля повалилася на нього, остаточно заповнивши простір. Він змусив себе посунутися вгору, в цю землю, намагаючись розрити ґрунт. Не вийшло. Він не вирвався на поверхню, а тепер навколо нього повсюди була земля, жодного повітря, лише задушливий тиск ґрунту, гнильний петрикор¹, готовий вдертися в його горло.

Угору. Йому треба було вгору, та він відчув, що начисто втратив чуття напряму — оточений непроглядно чорною землею, геть перестав розуміти, де низ, а де верх, копав, але в який бік? Його здолав жах. Він загине сліпим хробаком, що прямуватиме не туди в пільмі? Легені проштрикнув біль, голова запаморочилася, наче він надихався диму.

Копати. Копати або померти, думати про мету, про єдине, що рухає ним, долаючи паніку, долаючи затьмарення в думках, подібне до замикання тунелю...

А тоді його рука, тягнучись, хапаючись, вирвалася в порожнечу. Його легені запалали, а він тим часом відчайдушно посунув до неї, прориваючись крізь багнисту землю у фантастичному переродженні, виштовхуючи лице, тулуб, витягаючи себе з землі.

¹ Запах землі після дощу. (Тут і далі прим. перекл.)

Вісандер втягував у себе повітря (повітря!) великими гучними ковтками, кашляючи й блюючи чорною речовиною — землею, що потрапила йому до рота і в горло. Блювання довго не припинялося, а його тіло судомно здригалось. Він нечітко усвідомлював, що надворі ніч, що в нього під пальцями дерен, а над головою — безлисте гілля дерев. Він розтягнувся на землі, яка зовсім недавно тримала його в полоні, заспокоєний тим, що вона під ним, утішений радістю, якої досі не цінував. Підняв передпліччя, щоб витерти рота, побачив обтріпані шовки, в які був зодягнений, — і його накрила дивна хвиля відчуття неправильності.

Поглянувши на свої долоні, виявив, що вони не просто роздерті й закривавлені: також ці руки... не його...

Усе довкола приголомшливо закрутилося. Він був одягнутий у дивне вбрання, цупкі спідниці, що важко спадали з його тіла. Бачив себе в місячному сяйві; ці роздерті, забрьохані руки, ці груди, ці пасма довгого білявого волосся не належали йому. Це було не його тіло — це була дівчина, і керувати її кінцівками було непросто: спробував підвестись — і, заточившись, полетів на землю.

Запалало світло. Спершу він підкинув руку вгору, щоб затулитися від нього: його очі не звикли до чогось яскравішого за тьмяне сяйво місяця.

А тоді поглянув угору, вдивився у світло.

Перед ним стояв немолодий сивий чоловік, що тримав наввисячки ліхтар. Стояв так, ніби побачив примару. Ніби побачив, як хтось загинув, а тоді зустрівся з ним знову після того, як померлий видряпався з землі.

— *Кетрін?* — вимовив чоловік.